

deraf, at det skulde lægges i den enkelte Mands Haand at tvinge Præsten til et Arbejde, som i alt Fald er af en temmelig omfattende Natur, og tillige paatvinge Menigheden en kirkelig Handling, som den ingenlunde har begjæret; det følger ikke deraf, at det kan være til Gavn for Enkelte, at det ogsaa skulde være gavnligt i Almindelighed. Dertil er det, de af mig stillede Vædringsforslag sigte. Ved det første har jeg saaledes foreslaaet, at Confirmationen skulde indføres paa de Steder i Landet, hvor det hidtil ikke har fundet Sted, 2 Gange om Aaret, naar det overveiende Antal af de til Folkkirken hørende Familiefædre saavel som Stiftets Biskop sandt det tjenligt. Jeg har ved dette Vædringsforslag søgt at lægge Afgjørelsen i de competente Autoriteters Hænder. Det er først og fremmest Menighedens Ønske, som her maa søges fremmet, og naar den overveiende Deel af Menigheden ønsker og begjærer denne Forandring, troer jeg ogsaa, at der er god Grund til at tilstede den. Men i mine Tanker vilde dette dog være en eenfaldig Afgjørelse; thi Kirken eller den, der nærmest repræsenterer den, Stiftets Biskop, maatte dog ogsaa have sin Stemme ved denne Leilighed. Jeg har udtrykkelig ikke navnet „Sognepræsten“, thi, naar han satte sig imod Foranstaltningen, kunde der let vækkes en, om end ubegrundet, Mistanke imod ham, at han for sin egen Bekvemmeligheds eller Mageligheds Skyld søgte at undgaae det søggede Arbejde. Jeg har derfor henlagt Afgjørelsen til Stiftets Biskop, som formeentlig bedst kan overveie de enkelte Omstændigheder, der kunne tale for eller imod, og da vil Sagen faae sin rette endelige Afgjørelse. Det andet Forslag sigter til at forebygge den store Vilkaarlighed, at det navnlig skulde berøve paa en enkelt Mand i Menigheden at fremtvinge Confirmationen 2 Gange om Aaret, og jeg har derfor tilladt mig at gjøre det Forslag, at der idetmindste maatte være anmeldt 3 Børn til Confirmation, og at disse naturligviis maatte befindes modne til Confirmationsforberedelse. Det ligger vel i Sagens Natur, at Præsten ikke kan antage Nogen til Confirmationsforberedelsen, som ikke er moden dertil; men jeg vil dog ikke gjerne

lade den første Betingelse staae isoleret, fordi det let af Menigmand kunde antages, at det var tilstrækkeligt, naar tre Børn vare anmeldte til Confirmation, hvad enten de vare umodne eller modne; ja, man kunde let tænke sig, at et Barn, der ved den foregaaende Confirmation ved Paasketid var blevet afvilst som umodent, nu blev anmeldt til Confirmationsforberedelse i Sommeriden. Ved begge disse mine Vædringsforslag undgaaes tillige den i mine Tanker høist uheldige Redaction, hvori Lovforslaget, som det foreligger, nu fremtræder, idet der staaer, at Confirmationen bliver i alle Landets Sogne at afholde paa de navnte Søndage. Jeg tillod mig allerede sidste Gang at gjøre opmærksom paa, at Ordet „Sogn“ er uheldigt, fordi det hentyder mere paa noget Verdsligt end paa noget Kirkeligt, og at derfor heller Ordet „Menighed“ eller „Pastorat“ burde anvendes. Men der ligger tillige en Utydelighed i disse Ord. Jeg veed nok, at den Uttring er falden i det andet Thing, at den, som læser disse Ord med en god Villie, vel kan udfinde Meningen deraf; men idet jeg først bemærker, at man ikke med Bestemthed kan forudsætte, at denne Lov, saa lidt som nogen anden, vil læses overalt med god Villie, men jeg tværtimod har Grund til at antage, at den flere Steder vil læses med Uvillie, maa jeg tillige for mit Bedkommende tilføie, at, om jeg end læser disse Ord med den allerbedste Villie, kan jeg dog ikke faae Andet ud deraf end dette, at Confirmationen skal holdes særskilt i hver af Pastoratets Kirker, naar Saadant forlanges, men dette antager jeg ikke kan være den rette Mening. Jeg troer, at Juristerne ialmindelighed holde sig, som det kaldes, til Ordlyden, og kun, naar Ordene ikke ere klare og tydelige, tye de hen til Lovens Aand, til Lovgivningens Aand i det Hele, til Analogien og deslige. Det er ønskeligt ved enhver Lov, at Meningen udtrykkes saaledes, at denne ikke alene kan udfindes, men at den ikke engang kan misforstaaes; og det er en væsentlig Fordring til den Lov, der skal læses ligesaavel af den Simple som af den Høie. Med Hensyn til den Deling, som er foreslaaet ved Vædringsforslaget, da vil jeg for mit Bedkommende ikke lægge nogen afgjørende Vægt